

gang dannet sig sit Begreb derom. Jeg har oftere fremstillet den Anskuelse, at der til det, som maa være Kirken forbeholdt selv at afgjøre, kun kan regnes, hvad der i egentlig Forstand vedkommer Læren om Gudsdyrkelsen; men naar der opstaaer nogen Collision mellem det, som Staten i Grundloven har vedkjendt sig som sit Formaal, saaledes som her, ved Retstigheder, den har tilfagt sine enkelte Medlemmer, og Kirkens formeentlige Rettigheder paa den anden Side, hvad skal saa Staten gjøre? Jeg mener, at i alle Tilfælde, hvor den ikke gjør Andet end tager Evangeltet bort, kan der ingen Betænkelse være for den lovgivende Magt; thi dersom Folketirken, naar den blev organiseret, ville vedtage modstridende Bestemmelser, dersom den for Exempel fastholdt Sognebaandet i al sin Strengthed, kunde Staten saa vedblive at staae i det nu vedtagne Forhold til Kirken? Jeg troer det ikke. Det vilde være stridende mod Statens, saavelsom mod Kirkens Formaal, og i saadant Tilfælde maatte Forbindelsen hæves. Det er aabenbart for mig, at det saaledes maa skee, og at en anden Ordning ikke er mulig. Kirken og Staten ville i andet Tilfælde komme i fuldstændig Strid med hinanden, og derfor synes det mig nødvendigt, saasnart Leilighed gives, at forebygge Saadant. Jeg har i det Hele betragtet denne Paragraph som en Lægedom med Hensyn til hele Loven; denne er i flere Henseender farlig for Folketirken, ligesom den er ubillig og uretfærdig, idet den nægter flere, hvad der efter den naturlige Ret og efter Grundloven synes at tilkomme dem; men den er farlig for Folketirken, dersom der ellers er nogen Fare paafærde (Ordføreren: Na nei!). For at raade Bod herpaa, og for at vække den indre Kraft i Kirken, og for at sætte den istand til at møde Faren derfor i Særdeleshed, har jeg været med at bringe dette Forslag frem. Saaledes har min Tanke været, og, skulde deri være noget Skævt, som andre mere Skarpsindige kunne opdage, ja vel! saa lærer Tiden mig vel at bøje mig, men den gode Villie med Hensyn til Folketirken og til Christendommen i det Hele, haaber jeg ikke skal være tvivlsom.

Formanden: Afslutning af Forhand-

lingerne er begjert af følgende Medlemmer: Jespersen, Stau, Frølund, With, Wilkens, Englede, J. Knudsen, N. Petersen, Blact, Paulsen, Boserup, E. Hansen, Ulsing, E. Jensen, Hall, Raben, Ostermann, Damkjær, Hækkerup.

Afslutning blev derefter vedtaget med 31 imod 20.

Man gik derpaa over til Afstemning, hvorved:

Forslag af Barfod, la Cour og J. A. Hansen:

Mellem 9de og 10de Paragraph i Fleertallets Forslag, og forud for den under Nr: 45 imellem de samme §§ foreslaaede anden ny §.

„Naar tvende Personer af Folketirken ville indgaae Ægtekab med hinanden, skal den kirkelige Vielse kunne forrettes af hvilken af denne Kirkes i Embede værende Præster, de ønske og dertil kunne formaae, dog at Brudens Sognepræst og Kirkebetjente ikke derved tabe deres lovbestemte Embedsindtægter. Den Præst, der forretter Vielsen, maa, naar han ikke er Brudens Sognepræst, gjøre Anmeldelse derom til denne, der da indfører Bemærkning herom i sin Ministerialbog.“

forkastedes med 41 Stemmer mod 26.

J. A. Hansen: Forslagene under litr. b og c tages nu tilbage.

Formanden: Ja, hvis Ingen optager dem, ville de være bortfaldne. (Ophold). De ere altsaa bortfaldne.

Jeg skal derefter sætte Forslaget under Nr. 45 angaaende at indskyde en ny Paragraph mellem §§ 9 og 10 under Forhandling. Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds har Ordet.

J. A. Hansen: Da man formodentligt vil gjøre den Indvending gjældende mod dette Forslag, at det berører Kirkens indre Anliggender, griber jeg Leiligheden til her at sige et Par Ord om mine tidligere Øtringer i denne Sag, som den ærede Ordfører gjorde mig den Ære at gjøre opmærksom paa. Han sagde, at jeg under denne Sags første Behandling skulde have yttret mig stærkt imod, at den lovgivende Magt befattede sig med Folketirkens indre Anliggende, men da nu